

Motion till riksdagen

1986/87:L417

Paul Lestander och Sten-Ove Sundström (vpk, s) Internationella överenskommelser rörande olovligt bortförande av barn

---

Den svenska kvinnans rättsställning är efter ett århundrade av kamp stark. Jämställdheten mellan kvinna och man i Sverige är formellt långt kommen.

För invandarmän som kommer från länder med en annan kultursyn, och en lagstiftning som har grundats på detta synsätt, kan mötet med den svenska kvinnan innebära svåra, ibland alltför svåra omställningsproblem. Ute i livet i vårt land kan detta möte mellan en invandrarman och en svensk kvinna te sig helt okomplicerat. Två människor möts, börjar tycka om varandra och inleder ett förhållande som ibland leder fram till mer eller mindre långvariga relationer, ibland t. o. m. äktenskap och barn.

För kvinnan inom dessa äktenskap är den svenska rätts- och kultursynen självklar. Hon föder barnen och kräver lika bestämmanderätt över barnens vård och uppfostran.

De allra flesta invandarmän kan, vill och anpassar sig i sina förhållanden med svenska kvinnor till den moral- och rättsuppfattning som präglar det svenska samhällets syn på samlevnadsproblemen.

Men precis som det i Sverige finns män som inte respekterar jämlikhet mellan kvinna och man finns det invandrare som inte kan acceptera detta synsätt. För dessa män från länder med annan kultursyn på kvinnor och barn – som innebär mannens fullständiga bestämmanderätt – uppstår nu självklart en kulturchock. Hela myndighetssynen präglas inför dessa problem av jämlikhetssynen mellan kvinna och man. Ingen kan med hedern i behåll hjälpa den invandrare som på fullt allvar hävdar mannens ensidiga bestämmanderätt över kvinna och barn. Efter slitningar och konflikter, ibland separation och skilsmässa, kan ytterligare mycket svåra problem uppstå. Vårdnadstvister, svårigheter med umgängesrätt, att mannen till sist på ett mycket allvarligt sätt bryter mot svensk lag och rövar bort det tidigare paret barn, och ser till att barnen kommer till det land varifrån denne man ursprungligen kom.

Det är säkerligen en oerhörd underdrift att påstå att de inblandade i en sådan process mår dåligt och under mycket lång tid har det svårt. Ungefär ett tjugotal sådana här olaga barnaröv i Sverige sker varje år. Dessa olaga bortföranden, som måste anses som grovt kränkande för svensk rättsuppfattning, måste mötas med åtgärder som hindrar att barnen bortförs från Sverige. Detta kan exempelvis ske genom bilaterala avtal.

Hemställan

Mot. 1986/87

L417

Med hänvisning till det anförda föreslås

att riksdagen dels som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om åtgärder för att förhindra olovliga bortrövanden av barn, dels begär att regeringen återkommer till riksdagen med förslag till åtgärder.

Stockholm den 27 januari 1987

Paul Lestander (vpk)

Sten-Ove Sundström (s)